

ДЕВНИ ПЕРИ

Превод от английски език
Милена Илиева

У
ЕГМОНТ

Уо

Книгата се издава под това лого, запазена марка на ЕГМОНТ.

Всички права запазени. Нито книгата като цяло, нито части от нея могат да бъдат възпроизвеждани под каквато и да е форма.

Оригинално заглавие: *Gypsy King*

Copyright © 2020 by Devney Perry

All rights reserved.

Превод Милена Илиева

Редактор Радка Бояджиева

Коректор Ина Тодорова

Дизайн на корицата Мира Минкова

Издава „Егмонт България“ ЕАД

1142 София, ул. „Фритъф Нансен“ 9

www.egmontbulgaria.com

Отпечатано в „Инвестпрес“ АД, София, 2021

Тираж: 2000 бр.

ISBN 978-954-27-2514-5

ПЪРВА ГЛАВА

БРАЙС

— Добрутро, Арт! – Влязох през стъклената врата и вдигнах чашата с кафето за поздрав.

Той ми отвърна по същия начин.

– Здравсти, моме. Как сме днес?

В „Клифтън Фордж Трибюн“ аз бях „моме“, „милничка“ и понякога „сладкишче“, защото на трийсет и пет бях най-младият служител, при това не с година-две разлика, а с цели тринайсет по-малка от следващия по възраст. Нямахше значение, че съм съсобственик на вестника – пак си бях хлапето на шефа.

– Фантастично. – Поразкърших рамене, защото в ушите ми още звучеше танцовата музика, с която си бях устроила парти в колата на идване. – Слънцето грее. Цветята цъфтят. Денят ще е страхотен, усещам го.

– Дано си права. Щото аз усещам само киселини в стомаха – каза Арт, изкиска се и голямото му шкембе

ДЕВНИ ПЕРИ

се разклати. Дори с дънки и светлосиня риза пак ми приличаше на Дядо Коледа.

– Татко тук ли е?

Той кимна.

– Аз дойдох в шест, а той ме беше изпреварил. Май ръчка нещо по една от пресите.

– Лошо. Ще ида да видя какво прави. Ако се е ядосал, като нищо е разглобил цялата машина. Чао, Арт.

– Чао, Брайс.

Минах покрай бюрото му в приемната и отворих вътрешната врата към просторното помещение на редакцията. Лъхна ме силна миризма на прясно кафе и вестници. „Истински рай.“ Бях се влюбила в тази миризма още на пет, когато татко ме доведе тук да видя къде работи, и оттогава нищо не ме беше запленивало така.

Тръгнах през празната редакция по пътечката между бюрата към вратата в дъното, която водеше към печатницата.

– Татко? – Гласът ми отекна между неизмазаните стени на голямото помещение.

– Под Госа съм!

Таванът беше висок, тръбите и въздуховодите се пресичаха под него. Тук уникалната тежка миризма на вестник беше още по-силна и нищо чудно – в това помещение държахме гигантските ролки хартия и контейнерите с черно мастило. Тръгнах бавно и с наслаждение през стаята, вдишвах коктейла от мирис на хартия, разредители и машинно масло, а токчетата ми

тракаха ритмично по циментовия под.

Това беше детската ми любов – не по някое момче, а вдъхновена от усещането за прясно отпечатан вестник. Родителите ми така и не разбраха защо след колежа започнах работа в телевизия, а не в някой вестник. Имало бе много причини да постъпя така, но всички те впоследствие бяха станали невалидни.

И ето ме тук – работя във вестника на татко, връщам се към корените си.

Печатарската машина „Гос“ беше най-голямата ни и най-важна преса. Заемаше цялата задна стена, от единия край на сградата до другия. Краката на татко – с дънки и кафяви ботуши – стърчаха изпод първия от четирите централни сегмента на машината.

– Какво не е наред този път? – попитах аз.

Той се измъкна изпод пресата и изтри ръце в дънките си. По бедрата му останаха петна от мастило и машинно масло.

– Проклетата машина. Има някакъв проблем с подаването на хартията. Забива при всяко десето завъртане и съсипва страницата. Но отдолу всичко изглежда наред и нямам представа какво ръчкам.

– Съжалявам. Мога ли да помогна с нещо?

Той поклати глава.

– Не. Ще трябва да повикаме техник. Само бог знае колко ще ни забави това и колко пари ще струва. За момента просто ще печатаме повече бройки, за да компенсирате съсипаните страници.

– Е, поне още работи и не се налага да използваме

ДЕВНИ ПЕРИ

ръчната преса. – Стрелнах с поглед древната машина в къшето. Използвала я бях само веднъж, колкото да се науча как работи, и имах мускулна треска на ръката цяла седмица след това.

– Добре ще е да предвидиш в бюджета пари за нова преса или за сериозен ремонт на тази. В най-скоро време.

– Слушам – казах аз и почуках с пръст по слепочиято си.

Откакто се върнах в Клифтън Фордж преди половин година, татко все за това говори – за бъдещи бюджети и планове. В момента си делеяхме собствеността – изкупих половината „Трибюн“, щом се върнах в градчето. Рано или късно щях да купя от родителите си и другата половина, но още не бяхме уточнили кога, което ме устройваше напълно. Аз не бях готова да поема целия бизнес, а татко не беше готов да излезе в пенсия.

И така ми беше добре – да подписвам статиите си с „Брайс Райън, журналист“. Нямах нищо против татко да си запази за още няколко години титлата главен редактор.

– Какво си намислила за днес? – попита той.

– О, нищо особено. – Ако не броим, че смятах да се поразровя в делата на местната рокерска банда.

Татко присви очи.

– Какво си намислила, казвай.

– Нищо. – Забравих, че надушва лъжите от километър. Вдигнах една ръка, а другата скрих зад гърба си

със заключени пръсти. – Кълна се.

Едното ъгълче на устата му се кривна нагоре.

– Други може и да ти се вържат, дъще, но не и аз. Знам я тази усмивчица. Ще създадеш неприятности някому, прав ли съм?

– Неприятности... звучи толкова злонамерено, все едно съм на петнайсет и замислям някоя беля. Не, просто ще се отбия в полицейското управление да си поприказвам с началник Уагнър. Не сме си говорили от две седмици. След това ще ида да ми сменят маслото на колата.

Татко завъртя очи.

– Първо, Маркърс не е идиот. И него няма да излъжеш с тия мили очички. За вестника е важно да сме в добри отношения с началника, така че се дръж прилично. Ядосаме ли го, ще млъкне като риба и край с вътрешната информация. И второ, отлично знам защо ще си „сменяш маслото“. Видях аз, че търсиш стари статии за „Тенекиените номади“.

– Аз, такава...

„Мамка му!“ Помолила бях Арт да ми изрови няколко статии от архива и той явно е казал на татко, нищо че му донесох домашно приготвени кифлички с канела с все таблетки срещу киселини. Предател.

– Не се забърквай с тях, Брайс.

– Ама там има материал за статия. Ти също го уещаш, сигурна съм. Може да изскочи нещо голямо за вестника, огромно.

– Огромно? – Той поклати глава. – Ако искаш ог-

ромно, по-добре се върни в Сиатъл. Мислех, че си дошла тук, за да забавиш темпото. Да се радваш на живота. По собствените ти думи впрочем.

– Да, знам какво казах. И наистина намалявам темпото.

Така де, не ставах в три сутринта, за да стигна до телевизията за сутрешния блок. Не се подстригнах, за да угодя на продуцента, нито броях постоянно калориите. Не разказвах чужди истории пред камера. Не, пишех свои.

Дотук чудесно, обаче след два месеца в блатото на малкото монтанско градче започвах да се изнервям. Разговорите с болницата за ражданията и с погребалната агенция за некролозите просто не ми стигаха. Имах нужда от вълнение някакво. Имах нужда от сваятна история.

А „Сервиз Клифтън Фордж“ направо си плачеше да го опишеш.

Преди около година рокерският клуб на „Тенекиените номади“ се разпуснал. Ей така, без обяснение, макар да били сред големите мото клубове в Монтана.

Членовете му заявили, че новият им приоритет е управлението на местната авторемонтна работилница. Факт беше, че си бяха спечелили репутация на майстори в реставрирането на класически коли и мотоциклети сред някои богаташки кръгове в щата и бяха привлекли няколко знаменитости с тези си умения.

Обаче мъже като тях – мъже като Кингстън Слейтър Мълнията със забележителния му външен вид,

надменно поведение и дяволска усмивка – имаха нужда от власт, не можеха без власт. Копнееха за опасности и живот на ръба във всяко отношение. А като мотоклуб „Тенекетата“ бяха разполагали с власт и пари в щедри количества.

Така че защо се бяха отказали от тях?

Никой не знаеше. А които знаеха, не говореха.

– Не ти ли се струва странно, че през последната година няма никакви новини около тях? Нито обяснение защо са затворили клуба си. За една нощ са се превърнали от бандити с лоша слава в почтени граждани. Нещо не е наред тук. Много е тихо. Много чистото. Прекалено чисто.

– Щото са чисти, затова – каза татко.

– Да бе. Направо скърцат от чистота – троснах се аз.

– Като те слуша човек, излиза, че всички ние нарочно им крием кирливите ризи – каза той и се намръщи. – Стига. Нали не мислиш, че щях да си мълча, ако смятах, че има нещо за казване? Толкова лошо ли е мнението ти за мен като репортер?

– Не съм казала това. Естествено, че би публикувал материал по темата.

Но дали би направил сериозно проучване? Не се съмнявах в способностите на татко да изрови истината. Бил е първокласен репортер навремето. Но след като с мама се преместиха в Клифтън Фордж преди години и купиха „Трибюн“, той определено беше забавил темпото. Не беше толкова целенасочен като преди. Не беше толкова гладен за сензации.

А аз? Аз умирах от глад.

– Ако няма история, значи няма и толкова – казах. – Най-много да си загубя времето.

– Ще го кажа официално като твой баща и бизнес партньор – не ми харесва тая работа. Онези момчета... може вече да не са рокери, но пак могат да ти създадат проблеми. Предпочитам да не им влизаш в полезрението.

– Разбирам. Ще си задам въпросите и ще стоя на страни. – „В известна степен.“

– Брайс! – каза предупредително той.

Вдигнах ръце пред себе си – самата невинност.

– Какво?

– Внимавай.

– Внимавам. Винаги.

Добре де, понякога. Татковото определение за предпазливост не съвпаднаше изцяло с моето.

Изправих се на пръсти да го целуна по бузата, после му махнах и излязох на бърз ход от печатницата, преди да ми е възложил нещо, което да ме закотви за бюрото до края на деня.

Полицейското управление беше в другия край на града. Намираше се на брега на река Мисури, на една голяма улица с ресторанти и офиси. Реката беше пълноводна от снеготопенето в планината. Юнското слънце се отразяваше в накъдрената ѝ повърхност и мяташе златни зайчета. Въздухът тук, в Монтана, е чист и свеж и ми е любим почти колкото миризмата на вестници.

Още една миризма от детството, още нещо, което ми беше липсвало в Сиатъл.

Паркирах и влязох в управлението, размених няколко думи с полицайката в приемната. Жената ми махна да вляза, без да ме разпитва, и аз благодарих на щастливата си звезда. Преди – цели три пъти! – когато идвах да се видя с началника, ме прекарваха през пълната процедура. Пръстови отпечатъци. Проверка за криминално досие. Снимка.

Явно такъв им е протоколът.

Или пък не обичат репортери.

Тази сутрин в управлението беше спокойно. Няколко полицаи седяха на бюрата си, навели глави над клавиатури и химикалки за ежедневните отчети, докато колегите им на смяна патрулираха по улиците на градчето. Кабинетът на началника беше в дъното. През прозореца зад бюрото му се откриваше прекрасна гледка към реката.

– Ехо. – Потропах на отворената врата и влязох. – Добрутро, началник.

– Добрутро, Брайс – отвърна той и остави документа, който четеше.

– Да знаеш, че всеки път се чудя. Като идвам тук тоест – дали усмивката ти изразява доволство, или е знак за раздражение.

– Зависи.

Той спря поглед с присвити очи върху чантичката ми, а бухналите му сиви вежди се събраха над носа.

Бръкнах в чантичката си и извадих пакетче дъвча-

щи пръчици.

– Така по-добре ли е?

Той сви рамене, без да откъсва поглед от пакетчето, което оставих на бюрото му, преди да седна на един стол. „Туизлърс“. При предишните си визити му бях носила „Туикс“, „Сникърс“ и „M&Ms“. Без особен успех впрочем – началникът приемаше даровете ми хладно. Затова днес си направих труда да спра в магазинчето на бензиностанцията и да му избира нещо с плодов вкус.

– Прилича ми на доволна усмивка, обаче заради мустаците ми е трудно да преценя – подхвърлих закачливо.

Той се засмя и посегна да отвори пакетчето, а аз мислено размахвах победоносно юмрук.

– Сигурен бях, че рано или късно ще го уцелиш.

– А можеше просто да ми кажеш.

– Че какво му е забавното? – Началник Уагнър пъхна една пръчица в устата си и отхапа голямо парче.

– За всяка информация ли ще ме тормозиш така? – попитах го аз.

– Ми не. Всяка седмица пускаме комюнике. Достатъчно е да го свалиш от сайта ни и готово. Лесна работа.

– А, да. Седмичното комюнике. Колкото и вълнуващи да са тези прессъобщения, аз имах предвид информация, която е малко по... по-задълбочена.

Началникът опря брадичка на преплетените си пръсти.

– Нищо нямам за теб. Точно както преди две седмици. И тогава нямах нищо. Както и в седмицата преди това. И в по-предната.

– Нищо? Дори някоя трошица, която сте пропуснали да включите в комюникето?

– Нищо нямам. Клифтън Фордж е доста скучно място напоследък. Съжалявам.

Свъсих вежди.

– Не, не съжаляваш.

Той се изкиска и си взе още една дъвчаща пръчица.

– Права си. Не съжалявам. Понеже се наслаждавам в пълна мяра на спокойствието.

Началник Уагнър беше на върха на щастието, задето в седмичните му прессъобщения фигурираха само редки обаждания до 911, още по-редки хулигански прояви под въздействието на алкохол в събота вечер и по някоя и друга дребна кражба, дело на заблуден пубертет. Не е било така доскоро обаче – градчето се беше сблъскало с не едно убийство и чести пристъпи на насилие... благодарение на „Тенекиените номади“. Нищо чудно именно рокерският клуб да беше виновен за посивялата коса на Маркъс.

От друга страна, ако се съди по малкото, което изрових в архивите на вестника, бившите членове на „Тенекиените номади“ почти не бяха гостували в полицейския арест. Или началникът си беше затварял очите за престъпленията им, или „Тенекетата“ много умело бяха прикривали следите си.

В златните си дни „Тенекиените номади“ били

предвождани от Дрейвън Слейтър. Виждала съм го по улиците и мога да кажа, че човекът излъчва същата безапелационна самоувереност, която е предал на си-на си Даш. Не личи някой от двамата да е слабоумен впрочем.

Моята теория гласеше, че полицейски началник Маркърс Уагнър е адски добро ченге. Обаче Дрейвън, Даш и техните „Тенекетата“ винаги са били на една крачка пред него.

Ако исках да изцедя нещо от тази история, трябваше да дам всичко от себе си. Дрейвън рядко се вясваше в сервиза, което означаваше, че ще си имам работа с Даш. Виждала го бях този тип... така де, отварях си очите напоследък.

Даш караше черния си мотоциклет по главната, сякаш Клифтърн Фордж му беше лична собственост, и раздаваше наляво и надясно ослепителна бяла усмивка. Образ и подобие на лошото момче. Горещата му усмивка, добре оформената челюст и едnodневната четина подкосяваха краката на всички дами.

На всички, освен моите.

Другите жени в градчето можеха да се забавляват до насита с удивителното му тяло. Аз държах да се позабавлявам с тайните му.

А за да стигна до тях, ми беше нужна помощта на началника.

При предишните си посещения и дума не бях обелила за „Тенекетата“. Целта ми беше да вляза под кожата на началника, точка. Но ако исках да дам начал-

на скорост на разследването си, време беше да играя ва банк.

– Знаеш ли защо „Тенекиените номади“ са затворили клуба си толкова внезапно?

Той спря да дъвче и присви очи.

– Не.

Лош ход. Усещах, че ще млъкне като риба.

– Добре, добре – вдигнах ръце аз. – Просто ми стана любопитно.

– Защо?

– Честно? Защото инстинктите ми крещат, че има някаква история там.

Началникът преглътна и облегна лакти на бюрото.

– Слушай, Брайс. Харесвам те. Харесвам и баща ти. Хубаво е най-сетне да имам свестни репортери във вестника. Но ти отскоро си тук, затова нека ти преподам един урок по история.

Приседнах на ръба на стола от вълнение.

– Добре.

– През последните два десетина години нашето градче се е сблъсквало с повече неприятности, отколкото други градчета виждат за сто. „Тенекетата“ ни създаваха доста проблеми. Знаят го и се опитват да оправят нещата, да компенсират. Вече година се държат като почтени, зачитащи закона граждани. Спазват законите с точките и запетаите и градът ни се променя. Хората не се боят да излязат на улицата нощем. Не си заключват колите, когато изтичат до магазина. Това е един добър град. Добър.

– Целта ми не е да подложа крак на прогреса.

– Супер. Тогава остави „Тенекетата“ на мира. Сблъсквали сме си рогата с тях много пъти, бройката съм им изгубил. За каквото съм можел да ги накажа, наказвал съм ги. И ги наблюдавам. Ако престъпят закона, пръв ще цъфна на прага им. Повярвай ми.

Началникът май не беше голям фен на бившия рокерски клуб. Полезна информация. Но ако си мислеше, че ще ме изплаши с лекцията си, грешеше. Любопитството ми защо „Тенекетата“ са спуснали кепенците на клуба си, буквално удари тавана.

Ако изобщо бяха пуснали кепенците. Можеше да е измама някаква, привидност.

– Ъъм... началник? – Униформен полицай подаде глава през вратата. – Изникна нещо и е добре да дойдете.

Началник Уагнър си взе нова дъвчаща пръчка и стана.

– Благодарско за десерта.

– Пак заповядай – казах аз и станах на свой ред. – Кое да е следващия път – „Старбърст“ или „Скитълс“?

– Носи от пръчките и всичко ще е наред. – Изпрати ме до вратата. – Пази се. И помни какво ти казах. Някои неща и някои хора е по-добре да не ги закачаш.

– Ясно.

Едва ли беше разумно да споменавам, че оттук потеглях право към сервиза на Даш Слейтър да ми сменят маслото.

Махнах за довиждане на началника и на полицаия и

тръгнах по коридора. Табелката на дамската тоалетна ми се усмихна приканващо – бях изпила твърде много кафе. Използвах я по предназначение, после си измих ръцете, а вълнението ми за предстоящата първа среща с „Тенекиените номади“ се покачваше. Тъкмо отворях вратата да изляза, когато двама мъже в коридора отвън казаха нещо, което рязко привлече вниманието ми.

„Убийство.“

Спрях и нададох ухо през откренатата врата. Мъжете си говореха тихо, но пък бяха близо до мен.

– Райли е приел сигнала. Рече, че толкоз кръв не бил виждал. Сега докладва на шефа. Сигурно всеки момент ще потеглим натам.

– Дали той го е направил, как мислиш?

– Кой, Дрейвън ли? Че как иначе. Може пък найсетне да открием нещо, с което да заковем гадното копеле.

„Леле майко! ЛЕЛЕ МАЙКО!“ Освен ако не получавах слухови халюцинации, току-що бях чула как двама полицаи си говорят за убийство и Дрейвън Слейтър е основният им заподозрян.

Затворих безшумно вратата и направих три стъпки назад. После се изкашлях силно и тръгнах напред, като нарочно тропах с токчета по плочките на пода. Отворих рязко вратата и се престорих на стресната.

– Ох, мамка му! – казах с ръка над сърцето. – Как ме стреснахте само. Мислех, че няма никого в коридора.

Двамцата се спогледаха, после отстъпиха да ми сторят път.

– Извинявайте, госпожо.

– Няма проблем. – Подминах ги с усмивка, вървях бавно, за да не проличи нетърпението ми.

Прибрах един кичур коса зад ухото си и използвах жеста да хвърля уж невинен поглед на общото помещение. Трима полицаи стояха край едно бюро в дъното, не ме бяха забелязали да вървя към изхода. Двама от тримата бяха видимо развълнувани. Говореха един през друг, жестикулираха. Третият стоеше скръстил ръце на гърдите си и пристъпяше от крак на крак с преbledняло лице.

Открих най-близкия изход с препускащо сърце и изскочих навън. Щом слънцето ме шамароса през лицето, включих на пета и хукнах към колата си.

– Мамка му, мамка му... – Ръцете не ме слушаха, едва успях да натисна копчето за запалване и да включа на задна. – Знаех си!

Подкарах как да е по улицата, нищо че ръцете ми трепереха, и погледнах в огледалото дали ченгетата не са ме погнали.

„Мисли, Брайс. Какъв е планът?“ Нямах представа къде е местопрестъплението, така че не можех да цъфна там. Бих могла да изчакам в някоя пряка и да тръгна след ченгетата, но те щяха да ме натирят, преди да съм видяла каквото и да било. Така че... какви други възможности имах?

„Бъди там, когато арестуват Дрейвън.“ Бинго!

Поемах риск, като отивах в сервиза, вместо да изчакам ченгетата и да тръгна след тях към местопрес-

тъплението. Никаква гаранция нямаше, че Дрейвън ще е в автоработилницата. Но за по-добра възможност не се сещах. Риск печели, риск губи. А за самото убийство щях да науча подробности от прословутите комюникета на управлението.

О, да, ако извадех късмет, щях да съм на първата линия, когато щракнеха белезниците на Дрейвън. А току-виж и Даш се оказал там. Току-виж ченгетата го хванали по бели гащи поне колкото да го зърна в миг на слабост. Защото така щях да науча нещо полезно, което да ми помогне с тайните, скрити зад красивото му лице.

Усмигнах се над волана.

„Крайно време е да ми сменят маслото.“